

projekt, som man med forfatningen ønskede at påtvinge europæerne, og af al kraft ønsker de, der vil have Europas Forenede Stater, at undgå, at projektet falder og man endnu en gang skal løbe panden imod en mur. Derfor forsøger man at kraft at undgå at få traktaten lagt ud til folkeafstemning.

Det er egentlig noget mærkeligt og krysteragtigt noget hele tiden at dække sig ind under grundlovens § 20. Ser man historisk på det, ser man på, hvad vi har gjort tidligere i historien, har grundlovens § 20 nemlig ikke været en hindring. Den har været en sidste garanti for, at man har holdt folkeafstemninger. I 1986 var man ude med § 20, i 1993 var man ude med § 20, og begge gange holdt man naturligvis folkeafstemning. Jeg kan ikke forstå, hvorfor Schlüter kunne indse det, og hvorfor Nyrup Rasmussen kunne indse det, når den nuværende regering ikke kan indse det.

Jeg vil godt have lov til at fremhæve den politiske ordfører for Det Konservative Folkeparti, fru Pia Christmas-Møller, som jeg vil takke for den hæderlighed, det helt klart er at tale sit parti imod og sige, at naturligvis skal vi have en folkeafstemning, lige så vel som der er stærke kræfter i Socialdemokratiet, som trækker i samme retning. Der er nemlig stort set ingen forskel mellem forfatningen og reformtraktaten. Alle, selv Udenrigsministeriet, indrømmer, at de væsentligste områder er de samme, og derfor må man også sidde med et lille smil på læben, når man hører både udenrigsministerens og statsministerens ord om, at det er afgørende nødvendigt at få gennemført reformtraktaten eller forfatningen, fordi EU er gået i stå. Det som regel det, vi hører: EU har brug for nye spilleregler, EU skal videre frem på banen, og derfor må vi nødvendigvis have en ny traktat.

Men hvordan er det nu lige, virkeligheden ser ud? Jo, af Kommissionens egen redegørelse for 2006, »Quo Vadis?« hedder den i vanlig folkelig stil, fremgår det, at man i 2006 fremlagde mere end 400 forslag til beslutning og afgørelse fra Kommissionens side – mere end 400! Selv den mest reguleringsivrige regering i Danmark kan næppe komme op på hele 400 forslag inden for et enkelt år, men det er altså Kommissionens status.

Læser man Udenrigsministeriets redegørelse for 2006 igennem, kan man faktisk notere sig, at den danske udenrigsminister roser sig selv og EU for, at 2006 var året, hvor man virkelig kom igennem med nogle afgørende lovgivningsiniti-

ativer, og hvor man virkelig tog hånd om nogle af de store problemer i EU. Det er besynderligt, at de store og gode resultater, som man påstår de er, har kunnet gennemføres under en traktat, som tilsyneladende tilhører et strandet EU.

Sandheden er selvfølgelig, at EU overhovedet ikke er strandet. EU er overhovedet ikke gået i stå, tværtimod tordnede man alene i 2006 derudad med 400 nye forslag til EU-regulering, og derfor handler det om noget helt andet. Det handler om, at man vil snige den forfatning, som faldt med Hollands og Frankrigs nej, igennem, og ærlig talt: Det er noget ufint, at man sner sig uden om en folkeafstemning i den sammenhæng, for hvad er det egentlig, ændringerne går ud på?

Hvad er det egentlig for en drejning, EU vil tage, hvis denne reformtraktat, denne forfatning i fremmede klæder bliver gennemført? Jo, vi mister vores faste kommissær. Samtidig med, at det i EU stadig kun vil være Kommissionen, som kan fremsætte forslag til vedtagelse, mister Danmark i lange perioder sin kommissær. Frem til 2014 vil det være to tredjedele af landene, som har ret til en kommissær, og efter 2014 er det op til Ministerrådet at afgøre, hvor mange det skal være. Vi har overhovedet ingen garanti for, at det bliver to tredjedele af landene. Det kan blive en tredjedel, det kan blive en fjerdedel. Der er ingen bundgrænse, og man kan sige sig selv, at det naturligvis ikke er i Danmarks interesse ikke at være repræsenteret i det organ, som har monopol på at fremsætte forslag i EU. Det er heller ikke i Danmark interesse som et lille land ikke at være repræsenteret der, hvor tingene sker.

Nå ja, er der så nogle, der vil sige, men det at fremsætte forslag er kun én ting. Der, hvor det virkelig batter, er, når vi skal vedtage dem, og når vi kan ændre det, Kommissionen kommer med. Det er for så vidt også rigtigt. Det foregår jo i Ministerrådet, og hvad er det, der sker i Ministerrådet? På et ukendt og uhørt stort antal områder overgår man nu til flertalsafgørelser. Én ting er, at vi i lange perioder ikke har mulighed for at fremsætte de forslag, vi godt kunne tænke os at fremsætte, en anden ting er, at når de forslag endelig kommer på, og vi skal stemme om dem i Ministerrådet, risikerer vi også at blive stemt ned.

På mere end 25 områder har vi i dag vetoret, så vi kan sige nej. Men efter at denne traktat er blevet vedtaget, kan de andre lande bare stemme os ned, og det kender vi desværre alt for godt til i dag. Jeg nævnte over for de tidligere